

Es busca comprador solvent per a club de futbol arruïnat

A l'entrada a València per l'avinguda de les Corts Valencianes, hi ha una immensa i inacabada massa de formigó que havia de ser el nou i flamant estadi del València CF. Les obres, paralitzades des del febrer del 2009, són el símbol més visible dels greus problemes econòmics, socials i esportius del club. Ben a prop hi ha el Palau de Congressos, escenari del darrer episodi d'una entitat que navega a la deriva sobre un mar embravít. Allà, a les 21.17 hores del dimarts 10 de desembre, saltaven les alarmes durant la celebració de la junta general ordinària del club: Vicente Vallés, president de l'associació de petits accionistes, alertava que Bankia, principal creditor del València, acabava de fer pública la seua intenció de buscar un inversor per a la compra del paquet accionarial en mans de la Fundació VCF, propietària del 70,6 per cent de les accions. La junta havia estat literalment rebentada.

L'entitat que presideix José Ignacio Goirigolzarri es justificava en la inviabilitat dels plans de refinançament del deute de la Fundació amb el banc, 86 milions corresponents a un crèdit subscrit amb l'aval de la Generalitat. Una inusual garantia pública que s'ha qüestionat des dels jutjats en dues ocasions, l'última el passat divendres, quan el Tribunal Superior de Justícia (TSJ), en decretà la suspensió cautelar. En tot cas, la Fundació, presidida des de fa mig any per l'ex-president de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) Aurelio Martínez, no ha estat capaç de fer front als interessos. I les negociacions d'última hora no han servit per a desembussar una situació extremadament complexa: a més dels 86 milions, el València té un altre deute a nom del club, de 225 milions d'euros, amb l'actual estadi de Mestalla com a garantia hipotecària. El president actual, Amadeo Salvo, que també acaba de complir sis mesos en el càrrec, acusà Bankia de "deslleialtat" per haver fet pública una decisió tan transcendent enmig d'una junta d'acci-

El València CF, una entitat cercada per deutes estratosfèrics, un col·lossal estadi inacabat, un clima social explosiu i un baix rendiment esportiu, afronta uns dies decisius des que Bankia, màxim creditor, decidí obrir el polèmic i molt complex procés de venda del club.

onistes. "L'opció de vendre no la va a decidir Bankia ni el Consell, sinó aquells que som ací i 35.000 més", sentencià el mandatari valencianista en al·lusió a la massa accionarial i social. Ningú a València discuteix la manca de tacte del banc, una desconsideració que té a veure amb l'actual irrellevància del País Valencià en matèria política i financera, fins i tot en una entitat, com ara Bankia, nascuda de la fusió de Caja Madrid amb la valenciana Bancaixa. Però el fons de la qüestió, la venda del València, CF a un inversor previsiblement estranger, malgrat el que podria suposar de pèrdua d'identitat, comença a veure's en no pocs àmbits com una oportunitat d'avarar la balana. Si més no, la crítica situació econòmica del club se solapa amb una deficient trajectòria esportiva. Pocs dies després de la convulsa junta, el diumenge dia 15, el València CF era apallissat per l'Atlètic de Madrid i deixava els valencians en una insípida novena posició a la taula, en una perillosa equidistància entre la classificació europea i el descens

PRATS I CAMPOS

El nou estadi inacabat, el símbol més visible

a Segona Divisió. Dilluns, l'entrenador serbi del València CF, Miroslav Djukic, era destituït. I començava la recerca del nou inquilí per a la banqueta, una decisió molt criticada perquè, comptat i debatut, Salvo és un president que està prenent decisions de futur quan està a punt que canvie la propietat del club. De fet, part de l'afició sospira per un inversor que hi arribe, pose els calés, solucione el calvari econòmic i, de pas, retorne al club en el mercat de jugadors l'esplendor i la glòria perdudes. Si apareix algú així, la procedència no importarà gaire.

Per a acabar-ho d'adobar, la Unió Europea entrava en escena el mateix dilluns de la destitució anunciant l'obertura d'un expedient a la Generalitat Valenciana per les ajudes concedides a través de l'Institut Valencià de Finances (IVFF) al mateix València, a l'Hèrcules d'Alacant i a l'Elx. En el cas valencià, els retrets de Brussel·les se centren en el crèdit concedit a la Fundació amb l'aval de la Generalitat, una actitud intervencionista que, a ulls de la Unió Europea, podria adular

de la decadència de l'entitat valencianista.

la competició. Fet i fet, la garantia pública és motiu d'una embolicada batalla judicial que va viure divendres el seu darrer capítol, amb l'anul·lació cautelar per part del TSJ. Als efectes de l'opinió pública, però, el problema és un altre: el febrer passat, la Generalitat va fer front al pagament de 4,8 milions d'euros en condició d'avalista, una despesa que en el context de les dificultats de l'administració valenciana per fer front a les seues obligacions amb creditors i proveïdors, va desfermar una considerable tempestat política i social. Sense un comprador, la pilota, mai millor dit, és a la teulada de la Generalitat, garant d'una part del deute bancari. Això explica el suport del PP a la venda. Tan sols l'alcaldeessa, Rita Barberà, hi expressà en públic el seu desacord. I fou corregida per un altre pes pesant del partit, el president provincial Alfonso Rus.

Història d'un despropòsit. A València ha esclatat un capítol més, però molt sensible, de la deconstrucció social i

econòmica que ha tingut com a punts àlgids el fracàs rotund del model econòmic del PP, la liquidació del poder financer i la influència política en l'estat o el tancament d'un emblema de l'autogovern com ara RTVV.

En el cas del futbol, el procés no s'entendria sense la conversió del València CF en Societat Anònima Esportiva (SAD), l'octubre del 1992, cosa que implicava canviar la fisonomia de club amb socis per una estructura d'empresa amb capital accionarial. Per aquell temps, amb Arturo Tuzón a la presidència, el València és un club solvent econòmicament i esportiva, curós amb els recursos i sense aspiracions declarades de formar part de l'elit europea. La irrupció en escena de Francisco Roig el 1994 canvia la filosofia del club. Germà de dos dels empresaris més importants del País Valencià, Fernando i Juan Roig, el nou dirigent "desplega un discurs que, vist amb perspectiva, desperta el valencianisme, fomenta l'autoestima, la supèrbia poblejana de ser els millors",

recorda Cayetano Ros, periodista d'*El País*. "Al mateix temps, encerta en decisions esportives com ara el fitxatge de Luis Aragonés com a entrenador i d'Andoni Zubizarreta, un jugador amb molta personalitat".

Roig, tanmateix, estableix unes perilloses bases econòmiques quan proposa una ampliació de capital, el 1995, per remodelar el vell estadi de Mestalla. La Fundació del València, presidida pel catedràtic de dret Juan Martín Queralt i integrada per diferents institucions com ara la Diputació, l'Ajuntament o les universitats, s'hi oposa ja que intueix que darrere de l'ampliació hi ha la intenció d'afavorir l'entrada de grans accionistes per a atorgar-los el control del club. En primera instància, la junta d'accionistes rebutja l'operació, però Roig contraataca un any després i aconsegueix el seu propòsit. A instàncies de la Fundació, l'Institut de Robòtica de la Universitat de València, dirigit per Gregorio Martín, segueix el rastre de les 102.213 accions subscrites en l'ampliació i demostra que el president ha maniobrat per endur-se el control dels títols a través d'empreses i persones interposades. La Fundació recorre, però l'Audiència Provincial de València dóna la raó a Roig, l'any 1999. Com també ho farà el Tribunal Suprem al gener del 2002, cosa que confirma a Roig com a màxim accionista de l'entitat, tot i que ja no n'és president, responsabilitat que assumiran Pedro Cortés des de l'any 1997 i Jaume Ortí des del 2001. Amb aquests mandatariis, el club viurà la seua època de màxima esplendor, amb títols de Lliga i de Copa del Rei, una Supercopa europea i dues presències en la final de la Champions League. "Jaume Ortí era una bona persona i un president amb olfacte futbolístic, però el cervell de tota aquella època és Manuel Llorente", relata Ros en referència a un altre personatge clau, gerent i director general amb diferents presidents.

L'ombra de Roig, però, és allargada. Som a l'any 2004. Els diners de la construcció atien una obscura conxorxa entre empresaris i polítics. A la Generalitat governa Francisco Camps i a València es viu un ambient d'eufòria. Hi ha molts diners. I la poltrona del València és un caramel per a algú que n'ha guanyat a cabassos durant l'expansió urbanística, com ara el constructor Bautista Soler. Però per a materialitzar el somni s'ha de

EFE

Un moment clau en la història del València: Juan Bautista Soler agafa el relleu a Jaime Ortí.

EFE

Manuel Llorente, l'home de Bankia.

passar per Francisco Roig, qui controla en aquell moment la majoria accionarial. Els diners no són obstacle. Soler compra les accions, i li regala a Roig “unes plusvàlues brutals”, apunta Gregorio Martín, autor del llibre *Lo que el fútbol se llevó* (2004). “Soler deu saber quina era la lògica de l'operació, però perd milions esperant segurament la construcció del nou estadi. El gran beneficiari de l'operació és Roig”, rebla Martín. Abans d'això, l'ex-president ja havia fet una fortuna fent de mitjancer perquè Antena 3 aconseguira els drets televisius del València CF.

S'obri una nova etapa amb el fill de Soler, Juan Bautista, com a president. “El nomenament d'aquesta persona és una bomba de rellotgeria. Juan Bautista Soler no té capacitat ni per a ser president de l'escala de la seua finca. I molta gent de dins i de fora del club se n'aprofita”, conta el periodista en referència, entre d'altres, a personatges com ara Jesús Wolstein, ben relacionat amb el PP i

que acaba sent escollit conseller delegat. A ell se l'ha de responsabilitzar de la tèrbola història de Valencia Experience, una empresa sense capital que acaba en les samarretes del València com a patrocinador. Una anècdota, en realitat. El símbol d'aquesta etapa és el projecte del que havia de ser “el millor estadi d'Europa”, presentat el novembre del 2006 amb gran pompa i on s'arriba a convidar, en una demostració del més absurd provincianisme, Pelé, Maradona, Cruyff i Beckenbauer. Cap dels quatre astres no hi compareix. Les obres, beneïdes des de la Generalitat i l'Ajuntament, comencen l'1 d'agost del 2007.

En aquest període que va del 2004 fins al 2008, el dèficit es descontrola, a raó d'uns 60 milions per temporada. Els costos de les obres, però també una política de fitxatges molt desencertada, disparen el deute de l'entitat fins als 550 milions, tot just quan l'esclat de la bombolla urbanística i l'inici de la crisi fan inviable l'immens conte de la lletera de la venda dels terrenys del Mestalla, la construcció d'una nova ciutat esportiva a Porxinos i l'acabament de l'estadi que havia de ser l'enveja del món. Les obres s'aturen el 25 de febrer del 2009. Poc abans, Juan Soler, superat per l'esclat i per una crisi esportiva i social, dimiteix i nomena president una persona del seu entorn, l'empresari Agustín Morera, un home de palla que no suporta l'escrutini

de Bancaixa i abandona el càrrec ben aviat. Un camí semblant al del seu successor, Vicente Soriano, que abandona la presidència en fracassar la venda de les parcel·les de Mestalla.

Despacienciats i inquiets pel volum del deute valencianista, els gestors de Bancaixa imposen la candidatura de Manuel Llorente, director general amb diversos presidents, a la presidència del València, club que havia abandonat el 2006. Llorente se'n fa càrrec després d'una nova ampliació de capital per evitar el concurs de creditors i que una societat d'inversions anomenada Dalport i que s'havia apoderat d'un important paquet accionarial, tinguera el control del club. Per a fer-ho, es reactiva la Fundació VCF, que opta a l'ampliació amb un crèdit de 85 milions d'euros avalat per la Generalitat. Amb Llorente, el València aconsegueix controlar el dèficit a costa d'anar venent les seues estrelles –Villa, Silva, Mata i Jordi Alba– de forma més o menys escalonada, per no desmantellar del tot l'equip. Els resultats esportius, a més, són raonables, fins la passada temporada, en què l'equip queda fora de la Champions, cosa que provoca el desencís de la massa social. La millora parcial en la gestió tampoc no és consol perquè, malgrat diverses negociacions amb Bankia, no es troba una solució per a vendre les parcel·les de Mestalla i reiniciar les obres del nou estadi. De manera més o

Per a inaugurar el nou estadi es va convidar Pelé, Maradona, Cruyff i Beckenbauer

D'esquerra a dreta, Amadeo Salvo, Aurelio Martínez i Antonio Paños.

menys sorprenent, Llorente abandona el club. En pren el control Amadeo Salvo, un element procedent de la Fundació que, en pocs mesos, ha operat múltiples canvis en l'organigrama de l'entitat amb rèdits esportius paupèrrims. I tampoc ha acompanyat el rebuig de Bankia a la proposta de la Fundació de refinançament a 15 anys. "Salvo està mort, no té credibilitat. Si no t'acompanya l'equip no pots fer res. El futbol és un estat d'ànim, si el València guanya, pots exigir davant Bankia o la Generalitat", dictamina Ros. "El problema és polític, econòmic i social", assenyala l'ex-president Jaume Ortí a preguntes d'EL TEMPS. "Açò és com les fitxes d'un dòmino que van caient, i el poder econòmic ja no està en aquesta comunitat". "Pot vindre algun salvador que compre les accions i acabe el camp, però si no hi ha un bon projecte esportiu, l'afició no ho entendreà", dictamina Ortí. En la línia del que s'està instal·lant a València, Ortí és més crític amb les formes de Bankia que amb el fons.

Per la seua banda, Gregorio Martín contempla la venda des d'una perspectiva molt més inquietant. "La situació és extraordinàriament complicada, perquè en el supòsit que algú compre accions i negoci, compra una propietat que perd molts diners", diu. "Què valen les accions de la Fundació? Ningú ho sap. La Generalitat, tard o d'hora, haurà de fer front a l'aval, el fet de vendre el València

no significa que la Generalitat no haja de pagar", etzibava el catedràtic abans de conèixer la suspensió cautelar.

En la Fundació, on apunten tots els focus, Antonio Paños, vice-president econòmic, dimití tot just anunciar-se la venda per palesar el seu rebuig. Dijous passat, el president, Aurelio Martínez, anunciava que la resta de patrons continuaran en el càrrec per "vigilar" el traspàs accionarial i assegurar-se que Bankia escull "la millor opció per al club". Martínez deixà caure que una solució no pactada abocaria el banc a un procés jurídic "llarg i complicat". I el banc té pressa.

Des de l'anunci de venda circulen rumors sobre possibles compradors a qui ningú sap posar de moment cara ni ulls malgrat que una consultora, KPMG, ja està estudiant les ofertes per encàrrec de Bankia. Fins i tot, Martínez avançà que almenys "dues o tres" tenien solvència i projecte. Però quan a València s'esperava el desfullament imminent de la margarida, en dies o setmanes, arribà la suspensió de l'aval. Més combustible per a falles.

Xavier Aliaga

Una coproducció de:

CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Mitjans col·laboradors:

CATALUNYA
RÀDIO

ara.cat

Montalegre 5, 08001 Barcelona / T 93 306 4100 / www.cccb.org